

כל הגט פרק שלישי גיטין

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין מה: מכות ז,
(ב) לעיל יד. [ב"מ לו],
(ג) לקמן סו, (ד) [לקמן סו:
עא: עב], (ה) [ב"מ כט:
ו] [ברכות ה, וש"נ],

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. וקס"ד דרשב"ג אפי'
חלה קאמר. רשנ"א.
ב. שגילה הבעל דעתו
שאינו מקפיד. רשנ"א. ועי'
מהר"ם ש"ף. ג. דמשמע
שגם הנתינה צריכין
לעשות. מצינא למימר
דלאו דוקא שיתנו הן
עצמן, אלא. מוס' הרא"ש.

פסקי רי"ד

[illegible]

סו לא חוו ליה זכותא. כלומר לא שכיח הלכך לא מספקין בזה: **ברבנ'** המציא גט בא"י. שאין צריך לומר צפני נכתב ונחתם: משלחו ביד אחר. ועושה שליח מאליו ושלח צד"ד: ואם אומר לו. צעל לשליח: עול לי הימנה חפץ פלוני. כשמתן לה את הגט לא ישלחנו ביד אחר: **גב'** חלה סקן. דאניס וה"ה לכל אונסין אבל אי לא אניס לא יושלחו ביד אחר: **א**י דאמר ליה הולך. ולא אומר ליה אמה בעצמן הולך: וא"י מתני' ר"ש: **א**פילו. לא אומר ליה אמה הולך כי חלה נמי לא: **ה**י"ז משלחו ביד. ולא מפלגי בין חלה ללא חלה ועושה שליח אחר דהולך לא משמע חלה טרם שיבא גט זה לידה: **א**יבעית **אימא**. מתני' דאמר ליה הולך ואפי"ה בעינן חלה בדבריהם דקמי' **ה**י"ז משלחו והוא דחלה: **ואיבעית אימא**. מתני' דאמר ליה את הולך וחלה שאני ובריתא דקתני לא ישלחנו בדלא חלה וכן נמי כי חוקמא כרבן שמעון חלה שאני ור"ש בשלא חלה: **א**מר לניס סנו גט לאשתי. ולא נתן להם גט עשאן עדים ואע"פ שלא אומר להם אמת עצמכם כתבוהו ראי חלו יומתו ולא יאמרו לסופר ויכתבו דמפרש לקמן: **א**ו לשלשה כתבו גט כו' יכתבו. הם עצמם שהרי אומר להם כתבו אבל אומר לשלשה תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויכתבו ויתנו מפני שעשאן צד"ד וששאן לעשות שליח אלמא אין היחיד עושה שליח: **ב**וין דבעל. שעליו לכתוב את הגט ואינו רוצה שידעו בני רבים: שאני יודע לכתבו: **ה**כא. גבי הולכה: **א**י קפיד. דמאי קפידא איכא: **ר**בא אומר. התם היינו טעמא דלא משוו שליח שלא מסר להם חלה דברים ואין דברים כח להיות חחרים ונמסרים לאחר אבל גט דאית ביה מששא חחר ונמסר: שליח **מסנה**. שאמר בעל הבית לב' עדים כתבו שטר מתנה לפלוני אי טעמא דגט משום ביון הוא הכא ליכא למימארי הכי שהרי עליו לכתוב דתנן **ה**י"ז ד' קסו: והמקבל נותן את השטר הלכך אם ירצו יאמרו לאחרים ויכתבו ולמ"ד מילי לא מימסקין הני נמי לא מימסקין: **א**מר ריש לקיש כלן שנה רבי. במשנה זו שנה לנו רבי: **א**ין השואל כו'. דהא דתנן לא ישלחנו ביד אחר לא משום צטויל שלוחות דגיטא נקט לה דאם שליח ביד אחר הגט גט דלע"ג דאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר שליח לגרש מיהא שיהא חלה האי דתנן לא ישלחנו לאשמועינן דאין השואל רשאי להשאל: **ו**ז אפי' מיוקוס וידעין אותה. דאם השאלה לו לא לצורך אחרים השאלה לו דאין השואל רשאי להשאל ונמצא לו שערב על דעתו ומקטיוס: **א**לא. משום שלוחות דגט גופיה תנא לא ישלחנו דאם שלחו ביד אחר וזמנין דגיטא נמי לא הוי גיטא ולקמן מפרש מאי וזמנין: **א**ל תגרש אלא זמין וגרש בשמאל. דלא שיהא שליח להכי האי נמי פעמים ששלוחות הגט תלוי בחפץ ואיכא קפידא לבעל: **ד**כנלי **עלמא** כו'. דמלדארי ר' יוחנן וזמנין דגיטא נמי לא הוי משמע דרוב פעמים הוי גיטא ואפי' שלחו ביד אחר: **ו**יהנה ליה חפץ. להחזק שליח שני: **ד**כ"ע לא

אבל בב"ד של ישראל כיוון דנפץ ליה דינא לקטלא קטלי ליה א"ל אביי ב"ד של ישראל נמי אפשר דחזו ליה זכותא כי חזו ליה זכותא מקמי דליגמר דינא בתר גמר דינא תו לא חזו ליה זכותא לימא מסייעא ליה ^{כ"ב} ש"מ שעמדו שנים ויאמרו מעידים אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני ופלוני ופלוני עדיו ה"ז יהרג דלמא בורח שאני ת"ש שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת איש פלוני נהרג ישיאו את אשתו מקומנטריסם של עובדי כוכבים איש פלוני מת איש פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו מת ומאי נהרג אילימא מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישיאו את אשתו הא קי"ל כל מסיח לפי תומו הימוני מהימני ליה אלא לאו מת יוצא למות ונהרג יוצא ליהרג וקתני בב"ד של ישראל ישיאו את אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קי"ל דכל מסיח לפי תומו הימוני מהימני הני מילי במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא דשייכי בה עבדי לאחזוקי שקרייהו: **מתני'** "המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר יואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר ^{כ"ג} שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר: **גמ'** אמר רב כהנא חלה תנן פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל היכי דמי אי דא"ל הולך אע"ג דלא חלה נמי ואי דא"ל את הולך אפי' חלה נמי לא ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא דתניא הולך גט זה לאשתי ה"ז משלחו ביד אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר רשב"ג אומר יבין כך ובין כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא הולך והוא דחלה ואי בעית אימא את הולך וחלה שאני ואי בעית אימא ירשב"ג היא וחלה שאני תנן המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ורמינהו ^{כ"ד} אמר לשנים תנו גט לאשתי אל ושלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר משום דמילי נינהו ^{כ"ה} ומילי לא מימסרן לשליח מאי בניניהו איכא בניניהו שליח מתנה ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר ^{כ"ו} מתנה הרי היא כגט: חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי יואן השוכר רשאי להשכיר אמר לו רבי בית רבן יודעים אותה אלא זימנן דגיטא נ לו ^{כ"ז} אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעליה בשמואל ^{כ"ח} דכולי עלמא היכא דנפקא דאפיה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא גיטא

אבל כב"ד של ישראל ביון דנמר דיניה לקמלא מיקמל קמלי ליה
אע"ג דלמר צנסהדרין (דף מנ:) שהיה אחד רוכב על סוס
וסודרין צידו מנאו לו זכות היה הלה מניף צסודרין מכל מקום לא
שכיח: רשב"ג אומר בין כך ובין כך לא ישלחנו ביד אחר. וזה
דדרשין (קדושין דף מה.) ושלח ושלחה
מלמד שהשלים עושה שליח היינו היכא
דלין הצעל מקפיד: ^א משום ביוון
דבע"פ פירש צקונטרס שעלו לכתוב
את הגט ואינו רוצה שידעו רבים שאינו
יודע לכתוב והא דקאמר יכתבו ויחנו ^א
אנן יכתבו נקט יחנו אי נמי על ידי
שיאמרו לאחר שיתן ירגיש צדצר
שהצעל לא כתבו ומקפיד גם על הנתינה
וא"ת מלא ציוון איכא וכו' מלא תנן (לעיל דף
כז:) האשה כותבת את גיטא חלמא אין
על הצעל לכתוב וי"ל דלעולם על
הצעל לכתוב אלא הא קא משמע לן
דאפילו אשה כותבת כשר דידעת
לאקטוי: וימר"י דא מימסרין דאשריה.
ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן צפ' דהקצבל
(דף סו:) צאומר לשלשה תנו דקצבל
ר"מ דשטאן צ"ד ור' יוסי פליג דאפי"ר
אמר לצ"ד הגדול צצירושליח ילמוד
ויכתבו ויחנו לה אכל צאומר לשנים
תנו או לשלשה כתבו ותנו אפילו ר"מ
מודה דכתבו ויחנו ולא מימסרי לשנים
כדמוכח ממתניתין דהתם והא דקאמר
בגמ' שלחו ליה מצי רצ לשמואל אמר
לשנים כתבו ותנו גט לאשתי ואמר
לסופר וכתב וחתמו את מהו שלח להו
תנא איה ודכר צר"ך תלמוד ופרין מהא
דאמר שמואל הלכה כרבי יוסי דאמר
מילי לא מימסרין לשליח הוה מצי
למיפרך דבשנים אפילו ר"מ מודה דלא
מימסרין אלא יחא ליה לאקשויי שמואל
חדשמואל ועוד דהוה מצי למימר
דטעמיה דר"מ משום ציוון צבעל
וקצבר שמואל דכתיבה ליכא צ"ל
אכל צחתמיה כשיחתמו אחרים הוה
דאיכא ציוון דמיפרסמא מילתא צחתמה
טפי ומיהו הוה מצי למיפרך מדשמואל
דהכא דקצבר טעמא משום מילי
דאמר מתנה הרי הוא כגט אלא כיון
שהיה צר"ך להציא משמואל דהכא ה"נ
פרין מאידך שמואל דהתם:
כאן שנה רבי אין השואל רשאי
דאשריה. אפילו למאן דאמר
דהמפקד (צ"מ דף לו.) שומר שמסר
לשומר פטור שהרי מסרו לצן דעת
דאין יכול לומר לו אין רצוני שיהא
פקדוני ציד אחר נתי דלא מיחייב מ"מ
לכתמלה אין לו לעשות:
היכא דנפקה דאפיה. נקט הכי
משום דממתניתין איירי
בחלה השליח הראשון ולא הגיע לעיר
שהאשה שם:
שקול
ואם אמר לו טול לי הימנה
לכיש כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל
השכיר אמר לו רבי יוחנן ^א אז אפילו תינקות של
אלא זימנן דגיטא נמי לא הוי דנעשה כמי שאמר
בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה
היכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה
לא פליגי דגיטא גיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל
שקול

אלא צטיל ככל שלוחי גיטא שיכוילן לעשות שלוחי דאגט לא קפיד צעל לדבר
 שלכך אפי' שינה בחפץ אין זה שינוי בגט שהרי קיבל החפץ ואח"כ נתן:
 ואז

דיימין גיטא בטיל אם שנה כרבעינין לפרושי ואע"י שהגיע חפצו לידו ולא הפסיד כלום בטל
 דומיא דבית ועליה דלא מפסיד בעל מידו ואפי' בל גיטא ודו"ה הכי נמי האב והשחא אולי זו
 גיטא דמקאמריין ומנין גיטא לא הוי משמע לפרעמים הוי גיטא ואפילו שלוח ביד אחי: הוי
 חפץ והדר שקלא כד"ל לא פליגי גיטא מעלוי הוי: פי' כשאמר השליח ל שלוחי לא שלוחי
 אפי' שנה אלא יטול חפץ במינה והדר נאן דגט שלוחי ואומ' ומינה שלוחי בעל כיון

החם שמנהו שליו לכתוב הגט מ"ה אינו רשאי לומר לאחר שיכתוב שהוא ביוון לבעל שעלו יביכ וכה ונתן ואינו יוצה שידע בו שאינו יודע לכתוב אבל הכה גבי הדיקלת ט"ז ליכא מסר אמר מילי גינהו ומילי א"ל מימסרן לשלישי פי' החם היינו טעמא דלא משוי שלש לא מאסר כ"ז להיחוס חזירימו ומסרתי לאחר שא"ל גדיה ביה משאש חזירי ומסר לרמקן בפרה האומר א"ל מימסרן לשליח אפילו אמר ל"ז שעשאן ב"ד ואפילו אמר ב"ד הגדול שירושלים אין

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

פסקי רי"ד (המשך)

רשאים לומר לאחרון
לכתוב דמילל ארץ מימסר
לשליח: מא בינייהו ארץ
בינייהו שלח מנה פ'י
ששארם על הבית לשני נמי
אדם כתבו שר שר מנה
לפלגני על שדה זו לאמי
מנע משום ביוון דבעל
הנא ליכא למימר הנה
שרתן אין עליו לכתוב
והנה והמקבל נתן שר
הלכך אם ירצו אימור
לאחרים ויכתבו וינבאו
דאמרם דמילל ינבאו
מתנא נמי מילי ינבאו ושר
לזכר מטר הלל כלום ושר
אימור לאחרים לכתוב
לאחרים אשני שרשן
לכתוב שרשי ארץ הרש
בעל הבית: כפולות אר
שאר מנה אינא כנא
ושארלא אמר הרי אינא
וקמו להו לארץ רשאר
(האמר) ורורחתי כחא
שיטתו ורורחתי כחוריה
והכי נמי אמרין בפרק
התקבל אמר שרלא הלכה
כר' יוס דאמר מילל
מימסר לשליח. ואם אמר
ז' טול יז מנה חפץ חכ'
אר"ל כל שנה פ'י אר
השואל רשאי להשאיל
ואין שוכר רשאי להכיר
אשר עליו חפץ חכ' קשה
לכא תמר נמי לא קשה
ביוני מי שאלתה אר בתוך
ימי שירותיה שרשאי
שיצרה דלבי ידיה
השואל והשכיר וכל
לאחרים ור' נמי לשומר
אשר אינו רשאי למסור
לגוי ור' ארמי ח"ל אר

שקול

משום ביטולי גיטא אהרן
דאדעצ"ג ששלחו ביד האר
הגיטא אל בטל כל הכח
הפטי חפציו ליהידה בעל
כ"ג שליח מן ב"ן א"ר
שליח בחר: א"ל ר' יוחנן
וזו אפילו תינותק של בית
לרס ירעץ אותה שאין לו
האדם לעבור על עתה של
בעל למסור פקדונו ביד
אחר אל מנן גיטא מן
אלה הוי נעשה כאומר לו אל
תבדילתה אל בבית וגירשה
בעצלה אל גרשה אלא
ביומן וגירשה משאמל פ'
קסבר ר' יוחנן האי דתני
אלא שליחן ביד האר
משום ביטולי גיטא תניא

הימנן גיטא בטיל אם שנה כרביעני לפרושי ואע"י שהגיע חפצו לידו ולא הפסיד כלום בטל גיטא דעבר על דעתו וקפיד דימא דבית ועליה לא מפסיד בעל מידא ואפי' בטל גיטא והיה הכי נמי כבא והשתא אזיל המפרש אימת חזי ויחידא וטבל ודימא דהמקמרנין זמנין גיטא לא הוי משמע דלפעמיה הוי גיטא ואפילו כפי' ביד אחר: הכינא דנפקא לא פסידא ויהבא חזי חפץ ושללא חפץ גיטא מדיכ' לא פליגי דממלא חזי: פ' השאמר הבעל לשליח ראשון לזיל שטל לי ממנה חפץ פלוני אע"פ שאמר לו טול חפץ ברישא ודבר תל גט ואזיל ראשון ומינה שליח שני כיון דלא שני שליח שני מדרתו